

Matuse maad tagapool matuse-aeda lahkus tee —
luida Tihawere rahvas teadwad — lahke arusse;
parem tee-aro lähäs Laipalo peale, pahem jälle Tuf-
woori weški laudo Kundlaesse. Kolmekümne aasta
eest ei leitud weel palju kahearulisi juhtsambaid teede-
lahkmetel kui tänapäawal ja wõeras pidi õnnelaupa
ninajuhatusel minema. Kui mino mõttele käis alles
wana auusa Wolkani õhtuse jutu jälgil luustis, kes
teab — kus kaera-künal wai heinaredelil ruuna mõte-
lesed siis käiswad? niipalju sai kahelordsest mõttele-
unenäust iljemine awalikuks, et teelt olime eksinud,
mis mees ega hobune tähele ei pannud. Pori pärast
kallasin üle kraawi pahemat kät nõmme peale, kus
weike jalgteerada jälgil wedas ja kust hõlpsalt igal
silmapilgul suure teele tagasi wõisin kallata.

Wõisin enda arwates ehk kolm wersta sedarwist
olnud sõitnud, kus Tufwoori weški tam wästo pidi
tulema, aga ei puutunud weški ega tamme mul silma.
Õnnetult mõtlesin, et ehk pimedas üle tamme minnes
weški uduwihma pärast nägemata jäänud, ja läksin
julgesti edasi. Ruunake tõrkis wirgul sammul, kunni
tuli aea pärast metsa-sall eemalt mul silma paistis,
mis — et siin muud metsa teadawalt ei olnud,
Kundla männikust pidasin. Eigemale sõites leidsin
oodetud männiko asemel ühe kadaka põesastega
katetut määkingo, mis mul üsna tundmata oli ja
juhtunud eksituse awalikuks tegi. Oles sadul-alune
teelt mõistnud, ma olesin nõupidades temaga jutu-
teinud ja küsinud: kas ostad, wennike, teed loco

poole! Aga ruunal oli waršapõlwel kiri ja teel
tundmata jäänud. Ratsusi pingumale tõmmates kallas-
sin ümber ja sõitsin paremat kät, kuhu suure te-
maha olin jätnud, sest seda mõtet ei talnud weel
praego mul meele, et teelahkmeil Laipalo peale olin
kogemata kallasnud. Seal tuli edespäi mälik soo
ja rägastik wästo, kust läbipeasmine wäga waewalik oli.

Nüüd olin mehile eksituse kimbust ja hakanin juba
kahetsema, et wana sõbra lahke wõimaja palumise
ärakõlga ja õfeks senna ei jäänud. Juhtunud
eksitusest wõtsin enesele õpetust, mis ma tännini ei
ole kahetsenud: kui sul midagi kiirust ei ole, siis
ära mine wõd wästo teele, ehk kui õfeks käiki juhtub,
lase mõtet ja silmad tee peal olla. — Õnnest tule-
tasin meele, mis üksford raamatust lugenud, et teelt
eksind mehel paremat nõuu ei ole, kui diendamist
hobuse käte anda. Sedamaid panin ratsud ruuna
turjale, otsego tahtsin sellega ütelda: mine, luida ise
arwad, et rahwile saame, — mino tartus on nüüd
otsas. Raudjas, kui oles ta mino mõteid äramõist-
nud, tegi koke, mis Looja tarkus sündimisses temale
õpetanud: ta sirutas pea kõrgemale, ajas ninasõer-
med laiale, keeras paar lorda kõrwalehti edasi tagasi
ja kallas siis — kui oles tee pärast lugu selge — paha-
mat kät tagasi, kust meie olime tulnud, ja rutas
palju jõudsama sammuga üle teeta lagedat. Tuli aea
pärast tõusis weike tulekuma kaugelt mul silma, mis
uduwihmas wabel ära kadus, aga aeg aegalt jälle
uueste ärkas. Sumalale täno! kus tulewalgust, seal